

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi és gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Az „Eperjesi Széchenyi-kör“ és a „Sárosmegyei gazd. egyesület“ közlönye.

Szerkesztői iroda és kiadóhivatal:

Megyeház.

Idé intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény, valamint az előfizetési és hirdetési díjak és megkeresések is.

Megjelen: minden vasárnap.

Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben házhoz hordva:

Egy évre 5 frt — kr.
Félévre 2 frt 50 kr.
Negyedévre 1 frt 25 kr.

Hirdetési díj:

háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 krajczár.

Nyílt-tér minden sor 10 kr.

Megyei közrend és közbiztonság.

Kiváló fontosságú közéletünk mikénti alakulására és fejlődésére nézve a közrend és közbiztonság fenntartásával és megővésével megbízott közegek beosztása, azoknak hivatalukban való buzgósága, általában az a kérdés, bírnak-e az illető egyének a hivatásuktól megkívánt kvalifikációval.

Nagyon jól tudjuk s érezzük ezt, valamint azt is, mily káros következmények származhatnak az említett követelmények figyelembe nem vételéből: az e téren történő csak 5—6 évi elhanyagolás s mulasztás helyrehozására is tetemes idő kívántatik még abban az esetben is, ha az illetékes hatóságok felismerve az elhanyagolásból eredhető káros következményeket, a fennálló ezél- és korszerűtlen közrend és közbiztonsági intézmények megváltoztatására s gyökeres javítására a legnagyobb buzgalommal törekednek is.

Ha valahol, úgy bizonyára megyénkben van az említett közrendi közeg, ha nem is a legnagyobb mérvben, de arra nézve elég nagy mértékben elhanyagolva, hogy idő folytával mind több és több káros következményt hozzon létre; kell tehát, hogy ennek folytán minél előbb gyökeresen megváltoztattassék.

A legközelebbi múltban az u. n. pandurság megszüntetésével létrejött a esendőrség.

Azt hittük, miszerint ezáltal a közrend, a közjó érdekében szüntettetett meg egy égető szükség. Nem akarjuk a legtávolabbról sem kétségbe vonni, hogy valóban nem annak érdekében történt, de annyi tény, hogy közrendi

s biztonsági viszonyaink ez által lényegesen meg nem javítottak.

Községi rendőrségünk úgyszólván általában nincsen, — mert az a pár s bizony alig használható ember számításba nem jöhet. E sajnos körülményt nem lehet pusztán mulasztásnak róni fel. Első sorban népünk nagyfokú szegénysége, községeink kiesése, továbbá a rendelkezésre álló egyének hiányos kvalifikációja oka annak, hogy közrendészeti ügyeink teljesen elhanyagolt állapotban vannak.

E körülmény oka továbbá annak, hogy járásbeli szolgabiráink kénytelenek a esendőrség szolgálatát igénybe venni, a mi azonban a esendőrségnek adott utasítás miatt ezélhoz nem vezet. Ezen utasítás értelmében a esendőrség csak akkor alkalmazható rendészeti szolgálatnál, ha a helyi rendőrség a fennforgó szolgálatok teljesítésére nem elegendő, a mennyiben a esendőrség hatáskörébe a közbiztonsági szolgálat teljesítése tartozik.

Látjuk a nehézséget, mely e kérdésből előáll. Szolgabiráink helyi rendőrségünk hiányos volta miatt léptenyomon igénybe venni kényszeríték a esendőrség szolgálatát, míg a esendőrségi parancsnokság az utasításhoz szorosan ragaszkodva a szolgabírák kérelmének mindenkor eleget tenni nem hajlandó. E sajnos körülménnyel szemben a megelőző években használhatták a szolgabírák a pandurokat helyi szolgálatra is s így a jelenlegi a rendészeti ügyekben létező siralmas állapotok az akkori időben tényleg nem állottak fenn.

Ezen tovább nem viselhető helyzetnek megszüntetése végett buzgó alispánunk több ízben tett felterjesztést a belügyminiszteriumhoz, megemlítve rendészeti viszonyaink elha-

nyagolt — de nem a megyei közönség mulasztásából elhanyagolt — állapotát, egyszersmind sürgetve kérte a esendőrségnek adott utasítás megváltoztatását, vagy legalább is módosítását.

A belügyminiszterium azonban leiratában szigorúan fenntartotta előbbi álláspontját, úgy hogy alispánunk felterjesztéseinek sikere nem lett. Ez ügy a f. hóban megtartott megyei rendes évnegyedes közgyűlés elé került, mely belátva, hogy egy vármegye közönsége nem adhatja meg magát fatalista módjára a változhatatlanság jellegével bíróknak látszó miniszteri intézkedésnek, sőt kötelessége figyelmeztetést helyi viszonyainkra irányozni, — egy újabb felterjesztés megtevését határozta el.

E felterjesztésben a fentebb érintett indokok feltüntetése mellett csupán arra van súly fektetve, miszerint a esendőrség behozataláig közrendészeti viszonyaink sokkal jobb karban állottak s így méltányos volna, hogy a miniszter úr indokaink meghallgatása folytán a helyzet javítása végett intézkedjék.

Erősen hisszük, hogy ezen újabb felterjesztésre kedvezőbb leiratot veszünk, mint az előbbienekre, a mennyiben az előbb csupán az alispáni hivatal részéről tett felterjesztést jelenleg a megyei közönség tette magáévá. — Annival is inkább várjuk ez ügynek kedvezőbb elintézését, mivel a közrendi viszonyok nemcsak minálunk vannak elhanyagolt állapotban, hanem általában az egész felvidéken, hol a nép szegénysége, a községek kiesése s több más okok miatt önerőből fakadó javító intézkedés nem tehető.

A kis-szebeni serfözök és a kassai kereskedelmi- és iparkamara véleménye.

Kis-Szeben városának tanácsa átiratilag felkérte a kassai kereskedelmi- és iparkamarát, hogy a betervezett adatok alapján mondjon szakvéleményt 80 Kis-szebeni háztulajdonos állítólagos serfözési és sörarulási kizárólagos jogosultságára nézve. A kamara a következő szakvéleményt nyilatkoztatta, mely teljesen igazat ad az ezen ügyben elfoglalt felfogásunknak.

1. A kir. kiváltságlevelek idézett szavaiból, jelesen a „civibus et inhabitatoribus“ kifejezésből okszzerűen nem következethető, hogy csak bizonyos számú föntzeai házak tulajdonosai nyertek ezen adománylevél által kizárólagos serfözési és kimerési szabadságot illetve jogosultságot, de civis-polgárok mellett az inhabitatoreslakosok is említetvén, nyilvánvaló, hogy a kérdéses jog a városi polgárokat és a város összes lakóit, a lakosság egyetemetét illette.

Ha tehát még ma is az 1848. előtti osztálykülönbség léteznék, (a mint hogy nem létezik) absolute helytelen volna — nézetünk szerint — azon felfogás mint ha a kir. adománylevél a város lakosságának egy bizonyos részét akarta volna a többi lakosság kizárásával kiváltságos jogokkal felruházni.

Hogy a 80 föntzeai ház tulajdonosa évszázadokon át kizárólag magának tulajdonította ezen jogot és a többi lakosokat ezen jog élvezetéből kizárta, azt igen természetesen találjuk, ha tudomást veszünk arról, hogy ezen urak a város ügyeiben döntő szerepet vittek és anyagi fölényükkel fogva a képviselő testületet és a tanácsot saját embereikből választották és állíthatták össze.

2. Föltéve azonban, de meg nem engedve, hogy a kir. adománylevél tisztán csak a „civis“-ekről szólna, mindazonáltal ma, midőn az 1848. törvényhozás által a jogegyenlőség elve a gyakorlati életbe áttett ültetve, ezen elvvel egy külön, kiváltságos osztály létezése össze nem egyeztethető.

Azon jog, mely a régi időkben a városok polgárainak (civibus oppidi, civibus civitatis vel urbis) adományoztatott ma mindazokat illeti, kik a városok községi kötelekében állnak, mert a honpolgárságról, az országgyűlési képviselő választási jogról, a törvényhatóságok és községek rendezéséről szóló törvényekben a városi polgárok jogai körvonalozva

TÁRCSA.

Emlékkönyvbe.

Ha mint az úgy kis madárca,
Szivedre tör bánat árja,
Úzze tova majd kinaid:
— Mint a szél a felhőt — a hit!

Mi esüggelést, kétes jöved
Mosolyogva, enyhén elfűd:
Az életnek nagy tengeré:
Legyen veled a szép remény!

Mi a színek szép virága
S az életnek éke, bája,
A mi örök és végtelen:
Legyen veled a szerelm.

Hlavács Gyula.

A hó.

(Vigjáték egy felvonásban; írta: Jules Koriae
Személyek: De Brucourt Olivier gróf, Jeanne,
neje. Színhely: kis szalon Ormes kastélyban.)

I. jelenet.

Jeanne (egyedül, az ablaknál áll s kitekint): Ah! milyen szép, milyen egyszerű! Ez aztán valahára az igazi hó! Párisban rettenetes látványt nyújt a hó: piszkos és apró fekete halmocskákat képez amint összesöprik. . . . A boulogni erdőben már valamivel jobb, de ez sem az igazi fajta. Ah, milyen szép, milyen egyszerű! Az egész vidék olyan tiszta és hófehér, mintha a természet bérmlására indulna. E gyöngéd fehér mellett még a poudre de riz is elveszti jelentőségét. . . .

Édes istenem, ez mégis csak tulás! . . . A poudre de riznek is vannak jó tulajdonai. . . . Mert ez a tájkép kétségkívül nagyon szép. . . . szép és szomorú, nagyon szomorú! Férfiem költőinek találja, én pedig unalmasnak! . . . Kedves mama, milyen igazad volt, mikor azt mondtad, hogy elemészt itt az unalom s már egy hét múlva visszatérek Párisba. De nem volt igazad, mert ime már a kilencedik nap s mindig itt vagyok! De magam akartam így! Szerettem férjemet, ő is imád. . . . kétségkívül ő is imád! . . . Csak az a baj, hogy a vadászatot is szereti. „Nagy kedvem volna Ormes kastélyom környékén vadászni!” mondá egy pár hét előtt Olivier. „Isten neki, menjünk hát vadászni!” — biztattam őt. Az igaz, hogy a következő pillanatban már megbántam elhamarkodott szavaimat de férjem olyan melegen köszönte meg b leegyezésemet, hogy már nem volt bátorságom örömet elrontani. Így jöttünk ide, s már most egészen komolyan teszem föl a kérdést, vajon Olivier nem szereti-e jobban a vadászatot, mint nejét? . . . Ez rettenetes volna! (Visszalép az ablaktól.) Itt van ő! . . . Fegyver nélkül? Kutya nélkül? . . . Furesa!

II. jelenet.

Olivier: (belép) Jeanne, kedves gyermekem! (megöleli.) Fogadni mernék, nem vártál ilyen jókor vissza.

Jeanne: Megvallom nem.

Olivier: Azt mondtad magadban; ő most vadászaton van.

Jeanne: Csakugyan azt mondtam.

Olivier: Tévedtél; nem szokás vadászni, ha a hó esik.

Jeanne: S miért nem?

Olivier: Mert megvan tiltva.

Jeanne: Ki tiltotta meg?

Olivier: A hatóság.

Jeanne: Ah! én mégis vadászni! Olivier: Igen, mert vágyódnál a tiltott gyümölcsre!

Jeanne: Mert szeretem a szabadságot!

Olivier: A szabadság! Ez a nők utolsó szava! . . . Hát nem vagy olyan szabad, mint a madár, te kis forradalmár?

Jeanne: Ohó!

Olivier: Nem teheted-e mindazt, amire kedved telik?

Jeanne: Ohó!

Olivier: Volt-e olyan kívánságod, vagy szeszélyed, a melyet nem teljesítenem volna azonnal?

Jeanne: Nem panaszkodtam.

Olivier: Nem panaszkodol, de unatkozol. Valld csak be!

Jeanne: Bevallom, kedves barátom, hogy nagyon sokat jársz vadászni s nem szeretsz eléggé?

Olivier: Üljl mellém kedvesem. . . . ide. . . . még közelebb. . . . add ide a kezdet s engedj, hogy szép szemeidbe nézzek.

Jeanne: (mosolyogva) szívesen.

Olivier: Pompás. Akarod most férjed gyónását meghallgatni?

Jeanne: Nagyon hosszú lesz?

Olivier: Ah, igen!

Jeanne: Annál jobb. Legalább mulik az idő. Hallgatom gyónását, uram!

Olivier: (letérdel) Hallgass meg, kedves nóm, mert én hazudtam szóval, tettel és mulasztással; de nem az én hibám, legalább nem a legnagyobb hibám, mert szerelmem és féltékenységem csábított erre.

Jeanne: Féltékenységed? te és féltékeny? Ez tréfa!

Olivier: Anyyra nem tréfálok, hogy két-évi házasságunk után csak egy hét óta élvezem az igazi boldogságot. . . . menten minden kételytől és bizonytalanságtól.

Jeanne: Tudod-e, hogy nagyon csúnya az, amit mondtál? Mit tettem, hogy ilyen sértést érdemeljek? Egy sértést, amely minden önzéretes nő szívét mélyen megsebz!

Olivier: Jeanne, kedves Jeanne ne sirj! Nines igazam. . . . azaz, te rosszul értetted, vagy talán rosszul választottam meg kifejezésemet. Téged gyanúsítanálak? Soha! . . . Csupán féltékeny vagyok. . . . érted ezt?

Jeanne: Valóban nem.

Olivier: Könyörülj rajtam s hallgass meg. En gyanúsítanálak? Ments isten! De annyira szeretlek, hogy mindenre s mindenre féltékeny vagyok. Haragsom a madárra, mikor tekintetteddel követed röptét; az öreg tisztelőre, ha nyájasan beszél vele; s még anyád is fájdalmat okoz, ha homlokon csókol!

Jeanne: De. . . . hiszen ez örütség!

Olivier: Igen, örült vagyok, örült szerelmem, imádot Jeanneom. Azt hiszed, szeretem a vadászatot? Gyűlölöm. Idehoztalak, nem hogy a vadászatban leljem örömemet, hanem hogy egyedül lássalak, egyedül lehessen veled. Mikor az a rettenetes gondolat ijesztett, hogy újra fogsz ragyogni a társaságban, föltettem magamban ha gy ide hozlak a régi kastélyba, ahol távol marad minden öröm. . . .

Jeanne: Rettenetes!

Olivier: De ma magamhoz tértem s pirulva láttam be, hogy milyen örütségre vete-medtem. Bánom és röstelem eddigi hibámat, fölteszem magamban, hogy nem leszek többé féltékeny. Ma este visszatérünk Párisba, újra elfogadod barátainkat, fényleni fogsz és ragyogni, de én nem szenvedek többé (kezét szívére szorítja). Egy kigyó élt szivemben, a szerelem fészkelte oda, de már most megölte a szerelem. . . . Mosolyogsz? Ah, Jeanne! megbocsátottál nekem?

Jeanne: (halkan) Szeretlek.

Jeanne: Minden biznnyal. Mivel tud-

vannak, és azok szerint a város községi kötelekben állók egyaránt városi polgároknak tekintendők.

Miután pedig a város községi kötelekben állók összeségének, vagyis a városi polgárok egyetemének jogos és törvényes képviselője a város maga, ennél fogva azon jog, mely régente a volt városi polgárokat illetve és jelenben a községi kötelekben állók összeségét illeti, természet- és jogszerűen csak a város mint erkölcsi személy által gyakorolható.

Hogy a mondottak pedig nem az előadónak egyéni, de az ország kormányának mérvadó nézetét fejezi ki, arról tanúságot tesz a nagyméltóságú kir. belügyminiszteriumnak a kir. igazságügyminiszteriummal egyetértőleg szab. kir. Kassa városához 1880. évi okt. 22. 45.190. sz. alatt intézet rendelete, melyben a fenti feltevések képező elvi álláspont határozott és félremagyarázhatlan kifejezést nyert.

3. Különösen kiemelendők tartjuk azonban, hogy a régi kir. adománylevelekben említett kizárólagos sörfőzési és sörárusítási jogosság az újabb törvények, jelesen az 1872. évi VII. és illetőleg az 1884. évi XIV. T. ez (régibb és újabb ipartörvény) által lényegesen redukáltatott, amennyiben ugy a sör főzése, mint annak nagyban áruháza újabb törvényeink értelmében a szabad ipar körébe tartozik és semmiképpen sem gátolható régi elavult adománylevelek által.

Az adománylevelekben adott jogok közül jelenben csak a sörnek ült és álló vendégek kiszolgáltatása vagyis a sör koresmaszerű kimérése gyakorolható.

Igy áll ez az egész országra, tehát Kis-Szebenre nézve is. Ha tehát Kis-Szeben városa, mihez szerintünk kétségtelen joga van, mint a községi kötelekben összes lakosok (városi polgárok) törvényes és természetes képviselője a sörárusítást vagy házilag közeget, vagy bérleti uton mások (tehát a 80 kiváltságos ház tulajdonosnak is) kizárásával kívánja gyakorolni, ebbeli kizárólagos jogosságát csupán a kimérést, a koresmasztási üzletre fog vonatkoztatni; magától értetődően azonban, hogy a város (ugy mint minden lakosa) sörfőzést állíthat fel és sör nagybán is árusíthat, de semmi esetre mások, vagyis nem kiváltságosok kizárásával.

4. A mondottakból kivülkül, hogy előadó véleménye szerint a Kis-Szeben városa saját területén a teljes italmérsési jogot gyakorolhatja és semmiféle polgárszövetség képzelt jogát nem tartozik tisztelni mindaddig, míg ezen szövetkezet minden kétséget kizárólag peres uton nem igazolja, hogy neki mint gremiumnak, mint határozottan körülírt erkölcsi személynek adományoztatott a sörmérsési kizárólagos jog;

b) hogy Kis-Szeben városa az italmérsési regalejogot egész teljében akár házilag, akár bérbeadás útján gyakorolhatja és pedig vagy akként, hogy az italmérsések számát meghatározva, italmérsést csak bizonyos meghatározott évi díj lefizetése mellett engedélyez, vagy oly módon, hogy az italmérséseket bizonyos, egyszer s mindenkorra fizetendő díj mellett adományozva, az azokban tényleg kimérés alá jövő bor, sör vagy más szesz italok mennyisége után regále díjat szed;

c) hogy Kis-Szeben városa a megye illetve a nagyméltóságú miniszterium hozzájárulásával az italmérsési jognak gyakorlását szabályozó statutumot alkothat, mely ezen kérdést végleg rendezné.

Az eperjesi görög kath. papnevelő intézet ünnepélyes felszentelése.

Alig van város az országban, mely az oktatás és nevelésügy terén különösen a legközelebbi múltban oly romános előhaladást tüntethetne fel, mint Eperjes. A szellemi előhaladásnak és fejlődésnek ugyszólván alapját képező anyagi építkezéseket, felszereléseket és berendezéseket értjük ezáltal. Nemrégiben a kollegiumon, a protestáns egyház ezen öt tanintézetén történtek czélszerű javítások és építkezések; alaposan reméljük, hogy a kollegium teljes kiépítése sem fog sokáig késni. A r. kath. elemi iskola, a „Stefánia” leánynevelő intézet átalakítása, illetve újonnan való építése mind oly mozzanatok, melyek az ember szívet örömmel töltik el. A legszebb, legnemesebb czélra történtek mindezen áldozatok, melyeknek busás kamatait élvezni fogjuk a jövőben a szellemi felvilágosodás és művelődés terjedésében.

A fentebb említett g. kath. papnevelő intézet felszentelése a múlt vasárnapon, azaz f. hó 24-én történt meg. A lélekemelő ünnepély a püspöki lakból kiindult menettel kezdődött, melynek élén dr. Vályi János püspök úr ő méltósága volt teljes díszben és fényes segédcszemélyzettel. Az új épület a tájánál elmondott ima után a püspök úr a szent kereszttel a Szentháromság nevében megnyitja az ajtót, mi után az intézet belsejében lévő kápolnába, majd a többi terem és helyiségek beszentelése ment vége. Ezután viszatérve a „nagy terem”-be, a püspök úr lelkes szónoklatot tartott. Megemlíti beszéde kezdetén, hogy a püspöki iskolák alapítása majdnem egyidejű a keresztényiség keletkezésével, a mennyiben már a keresztényiség első századaiban találjuk nyomait. Ezen intézetek fejlődésében csak a papi község élet létrejöttével állott be nagymérvű s elszomorító hanyatlás. A sülyedés hova-tovább nagyobb lett elannyira, hogy a tridentini zsinat 1563-ban szigorúan elrendelte, miszerint minden püspöki székvárosban „seminarium” állíttassék fel, a melyben a papjelöltek alapos hittani kiképzését és erkölcsi nevelését nyerjenek. E zsinati határozatra főképen hazánk főpapi gondoskodtak főpapjaik egyházas szellemű neveléséről. Buzgólkodtak mindenhol seminariumpok létesítésében, úgy hogy hazánkban ma már alig van egyházmegye, mely ily intézet hiányával volna. Az eperjesi egyházmegye sokáig sajnosan érezte hiányát. Boldogult elődje, néhai Tóth Miklós, dacára az előre látott nehézségeknek, hozzáfogott a papnevelde létesítéséhez, de művének befejezésében megakadályozta halála. Réá háramlott a feladat teljesítése és: „Istennek hála! törekvésünk sikert ért. Nehéz feladatunk meg van oldva. Az eperjesi gör. kath. seminarium befejezve s díszes termeivel felszerelve áll előttünk!” Ezután a papneveldekre felé fordult. Inti őket nemesis hivatásukra, megmutatja előttük a tét, a pályát, melyen töretlenül akaratlanul előre haladniuk kell. Figyelmezteti őket arra, hogy „a seminarium mintegy előcsarnoka az egyház szentélyének; előkészítő helye az általuk egykor viselőnkö komoly és nagyhorderejű papi hivatalnak. A papi élet áldásos alapjai itt tételnek le, a melynek azok, olyan lesz a jövő papi működés egész építménye.” Az ifjakhoz intézett buzdítását s szavakkal fejezi be: „Növekedjétek az igaz kath. hitben, életártalanságban, Isten, haza és embertárs iránti szeretetben; növekedjétek a szent tudományokban s minden jó eslekedetben, hogy egykor buzgó, szeretetteljes, tudományban gazdag s minden dicséretes tulajdonokkal bíró lelképásztorok s igaz hazafiak lehessetek!” Majd hálás köszönetét fejezi ki első sorban dicsőségesen uralkodó királyunknak, azután Trefort Agoston vallás- s közoktatásügyi miniszternek, Simor János hercegprímásnak, b. Hornig Károly püspök, min. tanácsosnak, a kik törekvésüket felelőlegesen pártfogással gyámoltva, sikeres eredményhez juttatták. Végül, miután Eperjes városának is köszönetet mondott nagylelkű adományaiért, az intézetet megnyitja és rendeltetésének átadja.

Utána Kotradov papneveldei rektor mondott beszédet. Beszédének tárgyát a püspök urnak az intézet felállításáról körül szerzett érdemei képezték. Idézzük szavait: „Igen szívesen s nagy hálával elismerjük, hogy Méltóságod a szent beszédben méltán magasított pártfogók jóakarata és bőkezű adományai nélkül s seminariumom nem lett volna képes létesíteneni, mindazonáltal mi e díszes seminarium létesülését első sorban és kiválóan Méltóságodnak köszönjük s ezért mély fiúi köszönetünket ezen ünnepélyesen nyilvánítjuk is, mert csak méltóságodnak sikerült a magas pártfogók jóakaratait megnyerni és az építés költségeit kieszközölni: ezért fogadjon méltóságod a káptalan és az összes papság fiúi hálás köszönetének ismételt nyilvánítását; s midőn én e seminarium gondozását és papneveldeket nevelése vezetését méltóságod főpásztori kegyéből ezen ünnepélyesen ígérem, hogy a nevelés a kath. egyház és gör. szertartásunk szellemében a magas pártfogók hazafias szándéka s Méltóságod főpásztori utmutatása szerint híven fogom vezetni és eszközölni. A mennyei Atyához mindig fogok könyörögni, valamint a káptalan, a papnevelde előjáró, tanártársaim és az összes papság és hívőkkel együtt most is könyörögni, hogy Méltóságod az Uristen a kath. egyház dicsőségére, gör. szertartásunk dicsőre, edes hazánk javára, egyházmegyéje boldogítására s mindnyájunk örömeire teljes egészséggel és megelégedéssel megáldván sokáig éltesse!”

Ezzel a felszentelési ünnepélyt véget ért. Délben a püspök ur díszesbédet tartott, melyen résztvettek a megyei és városi hivatalok főbbjei, az egyes intézetek igazgatói és más kitűnőségek. Az első pohárköszöntőt püspök ur mondotta, éltetve XIII. Leo pápa ő szentségét és I. Ferenc József király ő fenségét. Utána Kotradov intézeti igazgató Simor János érsekprímásra, Fuhrmann polgármester a püspök urra, Sztareczky nagy prépost és kes latin nyelven ugyanez a püspök urra, Sztareczky kanonok Eperjes városára, dr. Schmidt Gyula országgyűlési képviselő a papnevelő intézet nemesis előjárójára, megvalósulására, Pletényi Endre apát Kotradov intézeti igazgatóra, Schirilla János miniszteri titkár a püspök urra, mondta pohárköszöntőt, végül a humoros toasztokban kifogyhatatlan Duka Róbert ezredes éltette a nevelési ügy élén álló egyéneket.

Résznokról a legforróbban óhajtuk, neveljen az új intézet minél több igaz hazafit, minél buzgóbb lelképásztorokat, hogy a nemesis eszme, mely dr. Vályi János püspök úr ő méltóságát is fáradozásában vezérelte, megtestesülést nyerhessen.

Különlélek.

Készülődés Sárosmegyében. Ez cím alatt jelent meg a „Budapesti Hírlap” múlt keddi számában egy közlemény, melyre nem reflektáltunk volna, mert eltekintve a sok galimatiasától, melytől az hemzseg, meggyeszte sokkal ismeretesebbek az ezen közleményben feszegetett viszonyok, hogy sem e tényleges viszonyokat nem ismerő „eperjesi (?) levelező”-nek orakulumszerű állításainak ezafolga-

tásába boesátkoznunk kellene. Mindazonáltal van e közleménynek egy passusa, mely a közelebbi országgyűlési képviselőválasztások esélyeit mérlegeli s azon benyomást teszi az olvasóra, mintha viharos pártküzdelmek küszöbén állnánk. Mi ugytudjuk és ugy vagyunk meggyőződve s velünk minden realisan gondolkozó ember, hogy ama bölcsesség és kölcsönös egyetértés, mely meggyék kormányva élén álló férfiaknak minden politikai tettükben eddig zsinórmértékül szolgált, jövőre is meg fogja találni a helyes utat, hogy a választások lehető legsimán és a számottevő tényezők méltányos igényeinek megfelelően folyjanak le. A mi a közleménynek egyes személyekre vonatkozó kombinációit s a praemisziákól nem várt következtetéseit illeti, e térre nem követhetjük az „eperjesi levelező”-t, nem lévén azon szerencsés helyzetben, hogy még azt is tudjuk: mit gondol miniszterelnök, mit a megye főispánja, alispánja, mit Berzeviczky Albert államtitkár, vagy Keczer Miklós ország. képviselő? Azonban mint már mondtuk, mindig szem előtt tartva ama benső kölcsönös egyetértést, mely megyei kormányunk minden akciójában nyilvánul, nem habozunk az ily irányú tendenciozozást mert személyi érdekek körül forgó kombinációk feszegetését nem csak időszertülenekek, de egyáltalán bizonyára teljesen czéltévesztetteknek nyilvánítani.

Káptalani előléptetések. Kotradov Mihály kanokok, a helybeli „g. kath. papnevelő” intézet igazgatója örkanonokká, Rojkovics J. iskolai kanonokká, Süss Bertalan kir. gym. tanár és egyházmegyei segédtanfelügyelő kanonokká léptetett elő, illetve nevezetett ki.

Simor János érsekprímás 50 éves jubileumára tervbe volt véve a megye részéről egy küldöttség menesztése, a mi azonban a kedvezőtlen egészségügyi viszonyok miatt nem jött létre. E helyett egy rendkívül díszes kiállítású üdvözlő irat küldetett fel.

Novemberi előléptetések. Házi ezredünkben következő előléptetések történtek: Káhlh Edle alezredest, ezredessé; Donhoffter Gusztáv és Pachter-Linienstreit Armin kapitányokat, őrnagyokká nevezte ki ő felsége.

Hymen. Albert József a helybeli colleg. jogakadémia kitűnő tanára jegyet váltott Holenia Mariskával, Holenia Gyula kereskedő kedves leányával.

Színügyi hírek. Említettük már lapunkban, hogy a Széchenyi-kör színügyi bizottsága oly módon óhajtaná a kassai színtársulatot szereplésre megnyerni, hogy felváltva itt és Kassán tartatnának előadások. A „Kaschauer Zeitung” és a „Kassai Szemle” nagyban agítálnak e terv ellen. Valóban nem tudjuk megmagyarázni, honnan és szűkebbültség? Ugy látszik, elfeledték, hogy Latabár Endre idejében az egész felvidék hozzájárult a kassai színház alap megteremtéséhez. De attól eltekintve a kassai társulat oly nagy, hogy annak egy része mindenkor játszhatna Eperjesen, ha pláne úgy eszmatnák be a dolog, — a mint érintve is volt — hogy míg Kassán operetete, addig Eperjesen drámai előadások tartatnának és megfordítva, — azt hisszük, a kassai közönség ezáltal semmi rövidséget nem szenvedne, a társulat pedig anyagilag tetemesen gyámolították. Miért szeretnék ezt a nevezett lapok megakadályozva látni? feleljenek rá magok. Bizony nem ártana egy kis méltányosság, annál kevésbbé nem, mivel Eperjes anyagi viszonyainál fogva egy nagy társulatot az egész téli időnyen át nem képes fenntartani s utóvégre is nem az egész téli sasionra terjedő szerződéstől, hanem 12—24 előadásról van szó. Ezzel kapcsolatban meg-

sejtettem volna, hogy mivel gyanusit, végig sem hallgattam volna. Szégyellem, hogy neje vagyok! Isten önnel! (El.)

VII. jelenet.

Olivier: (egyedül) Elmegy! Jeanne! . . . Igaza van, én örült vagyok! . . . Gyáva voltam! . . . Miért ne boruljak lábaihoz, hogy boesánatát kikérjem? . . . Hiába már minden; ő csak megvet! . . . Látnom kell őt még egyszer! (Az ablakhoz siet) Lemegy a lépcsőn . . . az inással beszél . . . Mit mondhat az? . . . Jeanne nevet? . . . Lelkemre, nevetett, egészen világosan láttam!! . . .

VIII. jelenet.

Jeanne: Uram nem akartam távozni, mielőtt egy fájdalmas, de fontos vallomást nem tettem. Csakugyan belépett egy férfi az ablakon.

Olivier: Nem akarok semmit sem tudni Jeanne: A létrát a falhoz támasztotta, gyémánttal kimetszette a üvegtáblát s égő szivardarabot dobott az szőnyegre. De esküszöm, hogy nem adtam neki jelt, mert nem is tudtam hogy itt van.

Olivier: Nevét mondja meg asszonyom!! Jeanne: Azzal nem szolgálhatok.

Olivier: Tudni akarom, ki volt a nyomorult!

Jeanne! Ez már nem olyan . . . nehéz dolog. (Kaczagva) a nyomorult . . . az üveges volt!

Olivier: Az . . . az . . .

Jeanne: Az üveges!

Olivier: Isten önnel, Jeanne. Rajtam a sor elmenni. Gyáva voltam, megsértettem önt; érzem, hogy ön sohasem boesáthat meg.

Jeanne: Ki tudja? A nők olyan gyöngéek.

utazó, aki e magányba tévedt és sietve menekült odább.

Olivier: (gyorsan): Talán láttad is?

Jeanne: Nem, egész délelőtt szobámban voltam.

Olivier: De legalább hallottad?

Jeanne: Nem.

Olivier: Furesa!

Jeanne: (szívére teszi kezét): Még mindig mozog a kigyó?

Olivier: Dehogy! Meghalt s el van temetve.

Jeanne: Annál jobb, akkor sürgönyözők mamának.

Olivier: Én is készülök. (Menni akar.)

Jeanne: De ne feledkezzél meg semmiről!

Olivier: (szórakozottan): Semmi esetre (Kinyitja az ajtót.)

Jeanne: S mégis; máris elfelejtettél valamit!

Olivier: Boesás meg, kedvesem. (Homlokon esőkolja.)

V. jelenet.

Jeanne (egyedül): S most a sürgönyöt (az íróasztal elé ül s ír.) Igy. Szegény mama, ő észrevette, hogy Olivier féltékeny, de azzal vigasztalata magát, hogy majd elmúlik idővel. Egy kis féltékenység jól áll a fiatal férjnek, de sok . . . az már csunya és neveléses!

VI. jelenet.

Olivier: (dult arezal): Asszonyom!

Jeanne: Olivier, barátom! mi a bajod? olyan sápadt vagy!

Olivier: Részvéte mélyen meghat asszonyom, de hagyjuk későbbre. Valószínűleg szűkségem lesz rá.

Jeanne: Mit jelenten ez?

III. jelenet.

Olivier (egyedül): Imáandó nő! Ah, milyen könnyű most a szívem! Egy pillanatig félttem tőle, olyan sápadt lett s tekintete komor volt, csaknem megbántam, hogy szóltam neki. De már most minden rendjén van, mivel ő megbocsátott. Ne gondoljunk többé rá! (Lassan az ablakhoz megy.) Milyen boldognak látszott, mikor tudtára adtam, hogy visszatérünk Párisba. Igazán, ez a vidék nagyon szomorú. A hó mindent elborít . . . Az ördögbe! mit jelenten ez? Egy lovas járt erre . . . patkók nyomai még láthatók a hóban . . . Ki lehetett az?

IV. jelenet.

Jeanne: Ugy, édesem, minden rendben van . . . Olivier! . . . Olivier!!

Olivier: Ah . . . te vagy? . . . Boesánat . . .

Jeanne: Mit nézsz ott? Annyira el voltál mélyedve.

Olivier: (gyorsan) Semmi . . . épen semmi. Az igazat megvallva patkónyomokat láttam a hóban . . .

Jeanne: Talán a portás járt erre lovon?

Olivier: Az csak később szokott erre járni.

Jeanne: Akkor talán valami szerencsétlen

említhetjük, hogy a helybeli szünügyi bizottságnak legújabb Miklóssy szünigazgató, kinek társulata jelenleg Lőcsén és Iglón működik, tett ajánlatot 12, esetleg több előadást illetőleg. Megemlíti, hogy társulata kiváló erővel gyarapodván, jelenleg a legjobb karban van, úgy hogy a kassai társulattal minden tekintetben kiállja a versenyt. Hangsúlyozza továbbá azt, hogy Solymossy Eleket és nejét, a népszínház kitűnő tagjait állandó vendégszereplésre szerződtette. Nem tudjuk minő választ fog nyerni a szünügyi bizottságtól; kérelme mindenestre figyelembe veendő lesz akkor, ha a kassai társulat nem sikerül meggyőződik. Mi legalább eddig úgy ismerjük Miklóssy társulatát, hogy a kassai társulattal versenyezni nem képes. Kellemes volna családunk.

Ismét előléptetés a kir. kath. főgymnasiumból. Tény az, hogy helybeli főgymnasiumunk nemcsak a nagyközönségnek, hanem — a mi nemkevésbé hízelgő az intézetre — felsőbb és legfelsőbb hatóságainak egyaránt kegyence. S dícséretére legyen mondva, ő maga, mint mindenki más, önszerencsésének kovácsa. Keli főigazgató, kell igazgató: megtalálta e testületben a magas kormány; s ezt is, amazt is nem kényelmére, hanem a magyar nemzeti ügy legfontosabb missziójára szólította. S most kellett a tetőtől talpig magyar püspöknek, dr. Vályi ő méltóságának kedvszerinti kanonok, ismét csak e testületben találta. S hogy főszt. Sass Bertalan úr, volt gör. szert. kath. katekéta mennyire megérdemelte e kitüntést, legeklátásabb bizonyítéka, hogy kitüntetés hírére volt tagtársainak öregje-fiatjai teljes számban, igazgatóikkal élén, önszántukból siettek őt lakásán megüdvözölni, érdemeinek elismeréséhez ily imponáns módon testületileg gratulálni. Ezzel azonban a testület is illő módon adja tudtunkra, mennyire tudja kebelében a kollégialis szeretetet ápolni s épen ez az a fényes tulajdona, a melyet minden hivatali testülete csak irigyelhet tőle. Részünkről is fogadják a kitüntetést őszinte üdvözléseinkkel! Ad multos annos!

Kis-szebeni krónika. Akár állandó rovatot nyithatunk e czím alatt. A minap említettük, hogy két kis-szebeni polgár felebbezett a megyei hatósághoz a megejtett polgármester választás ellen, a mely által elutasították. Ez nem csüggeszté el az illetőket, megfelebbezték a megyei hatóság végzését is. Hogy a minisztérium szintén elutasítja őket több mint bizonyos. Még megérjük, hogy a miniszter végzése ellen is felebbeznek.

Az eperjesi főtemplom történetéhez. Szép templomunk előreláthatólag november hó 1-ig fedél alá kerül. Nem lesz érdektelen, ha ezen alkalommal rövid történeti visszapillantást adunk, melyet a város főjegyzője a levéltár poros aktáiból nagy fáradsággal összeállított. A városi levéltárban őriztetik egy Diós-Győrött 1391-ik évben virágvasárnapján kelt és Zsigmond király által kiadott rendelet, melyben István egri érsek felhívja, hogy az eperjesi főtemplomot szélesítse és a káplánok számát szaporítsa. 1480-ik évben a templom kibővített s támaszok építettek. 1490-ben a főoltár épített fel; 1505-ben a főtemplom kibővítése befejeztetett. 1641-ben a templom toronyja megújított. 1646-ban az időközben ledőlt templomtorony rézzel fedett. 1660-ban az evangélikusok vették a templomot birtokukba. 1672-ben ugyanaz visszaadott a katolikusoknak. 1711-ben az ismét leégett templom befedése 3 harangnak és órának beszerzésére 10 ezer forintnyi összeg adatott ki; 1757-ben a torony megújított; 1788-ban a templom egy rendkívüli nagy tűzvésznek lett áldoztatva. A helyreállítási költség fedezéséhez a házi pénz-tár 5805 frt 04 krnyi összeggel járult hozzá; 1798., 1809. és 1824-ben különböző helyreállítások foganatosítottak. Ezen adatok Fröde domépitési vezetével közöltettek, ki választ iratában oda nyilatkozott, hogy azoknak a restauracionális tervezésnél igen jó hasznát fogja venni, mennyiben utmutatólag szolgálhatnak neki a helyreállítások időpontjának és stíljének biztosabb meghatározására.

Myskowszky Viktor, megyénk fia s jeles archaeologusunk, a műemlékek országos bizottságának megbízásából beutazta Szepes-

megye felső részét; lerajzolta műregészeti szempontból a lublói és nedeczi várakat, azoknak alaprajzaival és minden egyes műtörténetileg érdekes részleteivel. Lerajzolta továbbá a város klastromát; Toporezon Görgei Kristóf és Márton síremlékére akadt 1600-ból. Felette réginek találta a toporezi román kath. templomot, melynek harangjai 1300-ban öntettek. Megtekintette a szepes-ófalusi, malduri, kriegeli és tótfalusi régi templomokat és mindannyiról rajzokat vett fel.

Ujczok összeírása. Az eperjesi kapitányságnál megkezdtek már a jövő évi sorozáshoz kötelezett hadkötelesek összeírását s felhivatnak mindazok, s különösen az 1867-ik évben születtek, — miszerint 8 nap alatt (Halmi János írnok irodájában) szigorú büntetés terhe alatt jelentkezzenek. Tavollevők helyett a szülők vagy más rokonok tartoznak jelentkezni. — Idegen — Eperjesen tartózkodó hadkötelesek összeírása f. é. november 4-én fog eszközöltetni.

Tanítók figyelmébe. Sok oly tanítótól, a kik ingatlanokban kapták javadalmuk nagy részét, a javadalmak után adót követeltek. Egy fölmerült panaszos eset alkalmából azonban Vadász József Bereg-Ugoesamgyék kir. adófelügyelője legutóbb elrendelte, hogy mivel az ingatlan terhelő adók az 1879. évi XV. t.-e. 71. §. és az 1883. 44. t.-e. 95. §.-a értelmében a tényleges birtokos által fizetendők, ama törvényellenes eljárás, hogy a haszonélvező tanítótól (paptól stb.) követelik az adót, megszüntetendő. Másutt előforduló hasonló törvényellenesség esetében a tanítók erre az esetre joggal hivatkozhatnak.

Kivándorlók. E hó 20-án nyolczvan felvidéki kivándorlót küldtek vissza a porosz határról, mert nem voltak kellő utiköltséggel ellátva. E hó 21-én a kassai pályaudvaron harmadikben letartóztatták Juró Mihály megyei lakost, ki szétint Amerikába készült. Keserűen panaszkodott, hogy neki sehogy sem tud sikerülni a kivándorlás, pedig ő itt nem tud megélni, a miért is kénytelen lesz más uton kintazni az országból.

Tanítók nyomorusága. Országszerte szomorú nálunk a tanítók helyzete. Szegénykeze olvassuk a panaszhangokat, a miket tanító-testületek emelnek, nem azért, hogy sanyaru anyagi helyzetükön az illetékes körök javítsanak, hanem csupán azért, hogy megkaphassák az őket törvényszerűen méltán és szerződésileg megillető nyomoruságos fizetésüket. Hihetetlen és mégis való, hogy nálunk egész vidékek vannak, a hol mindenre kerül pénz, csak a szegény, még a rendes körülmények közt is nyomorusággal küzdő tanító részére nincs fizetés. Alig élhet meg a tanító a neki biztosított javadalmából és még ezt sem adják meg. Várják, sürgetésre, utánjárásra készítik azért a nyomoruságos pár forintért, mit nálánál senki sem szolgát meg nagyobb fáradsággal és keserűséggel. Van tanító, aki 400 frtnyi fizetéséből eddig száz forintnál többet nem kapott, másnak 300 forintból a hátralék 269 frt, vagy 220 frt stb. Az anyagi megsemmisülés örvényének szélén állnak, mely minden pillanatban elnyeléssel fenyegeti őket. Folyamodnak, kérnek, esedeznek, mert az utolsó darabka kenyérről van szó, mely ha kihull kezükből, a teljes nyomor kopogtat be hozzájuk, a maga minőségében. E helyen említjük meg, hogy az „Ungmegeyi általános néptanító egyesület” választmánya f. hó 14-én elhatározta, hogy országos mozgalmat indít a tanítók anyagi helyzetének javítása érdekében. E tárgyra különben még rátérünk.

Ezredesünk figyelmébe. Szerdén e hó 27-ikén este öv. Linkesch Samuné kereskedőnőnek szép fekete kutyáját egy katona szuronyal agyonszurta s azután a felső laktanyába elgurgott. Hogy mi volt barbrat te ténék indoka, azt nem tudjuk. Az eb szelid állat volt és senkit sem bántott. Az illető katonát eddig nem sikerült kipulhatolni.

Tetszalott. Erdekes eset történt a napokban Gergellakán. Ugyanis egy ottani gazdának Horváth Anna nevű, eperjesi illetőségű eselédje f. hó 24-én eltűnt házából. A gazda azt híven, hogy eselédje — a mint azt előbb is gyakran megtette — Eperjesre jött látogatába, nem kerestette, csak másnap este kezdte nyomozni s meg is találta

esérének alján mélyen a szalmakötegek alatt — halottan. Az esetről azonnal jelentést tett a sírokai járás szolgabírájának, a ki azon rendelettel bocsátá el, hogy tegye meg a temetési előkészületeket. Másnap, f. hó 26-án, nevezett járás szolgabírája Tahy József Gergellakára rándult dr. Breyer orvossal, hogy az eltemetés előtt a boncolást megejtesse. A boncoló asztal már készen állott, a temetésre már be is harangoztak, — midőn a leány az őt boncoló asztalra tenni akaró legények érintésére feljajdult. Természetes, hogy az illetők halálra rémülve ejtették a földre. A megejtett orvosi vizsgálat folytán kiderült, hogy a leány epileptikus bajban szenved, a mi az egész esetet megmagyarázza. Az epileptikusok ugyanis a roham után 2-3 napig is alétlan fektésznek és semmi ingert nem éreznek étel és itala.

Tótjaink Amerikában. Morewood Mine Pa szept. 21-ki kelettel írja Stefunkó József az Amerikai Nemzetör-nek: Azt hiszem, a nemrégben lefolyt s véres jelenetekben bővelkedett nagymérvű strike színhelyére, Morewood Mine-ra még élénken emlékeznek honfitársaink is; s az sem mehetett feledésbe, hogy itteni atyafiaink mily erős harezot vívtak a rendőrséggel, hogy a béke és rend helyreállítása céljából a bányaművekhez katonaságnak kellett kivonulni, hogy nagyobb számú elfogatás történt; s 14 tótajku honfitársunk még ma is biztos helyen hűsöl. E nép itteni életmódja undorító, s mint eddig, úgy ezután is hallgattam volna viselt dolgaikról, ha a legkisebb reményt látnám arra vonatkozólag, hogy a tisztesség útjára lépnek; minthogy azonban sem egyesek intései, sem a kérelmek nem hatnak rájuk, s mert uton-utóllén szegyet és gyálatatot hoznak a „magyar névre”, melyet fennen hangoztatnak, szükségesnek vélem a nyilvánosság előtt elmondani róluk egyetmást. Mióta e nép heti keresete 10-14 dollár, azóta nincs békesség a munkatelepeken, munkájukat nem végzik rendesen, hanem folyvást isznak és verekednek; keresetük itala fogy el, s az ügyvédek díja és bíróságok fizetése emészté fel fáradozásuk gyümölcsét: oly emberek, kik otthon husz krajczárt sem mondhatnak magukénak, itt a legnagyobb könnyelműséggel dobognak ki 20-25 dollárt pereskedésre; nagyobb uraknak tartják magukat a gazdájuknál, s ha sör pálinkája van, ne beszéljen vele senki, mert akkor azt mondja: „Ja veki Pan, jak nas orszaczky,” ha azonban az emberek agyát nézné meg valaki, arra bátran elmondhatná, hogy az orszaczky marhájanak jobb és tisztességesebb fekvő helye van, mint e lényeknek mert ezek alatt még egy maroknyi szalma sinek, Spiritusra vagy sörre nem sajnál 5 dollárt, egy szalmazsákért egyet sem ad. — E hazánkfiak jobbjára Sáros-, Abauj- és Zemplénmegyébe velők.

Megkapta a magáét. Egy Süssholz nevű úri embernek az volt a foglalkozása, hogy jámbor tót parasztokat Amerikába való kivándorlásra szabítottat s ezzel valóságos üzérkedést folytatott. Feljelentetvén a tapolyai járás szolgabírája 50 frtnyi bírságot rótt reá. Süssholz sokalta ezt az összeget s megappellálta ügyét. A megyei alispán azonban azon kellemetlen és váratlan meglepetésben részesíté, hogy a bírságot 300 forintra emelte, ezenfelül 2 havi fogságra ítélte. Újólág felebbezett, de a 3-ad fokú hatóság helyben hagyta a másodikfokú ítéletet. Anyyi szentigaz, hogy nincs az az ügy a világon, mit Süssholz uram ezentúl megappellálna.

Agyonította magát. Bugnyák Márton fontai szület. napzamos f. hó 26-án reggel a löseihidnál halva találtatott s a mint a boncolásnál kiderült, szeszest italtak mértéktelen élvezése következtében hunyt el.

A sör és a bacillus. A sörfőzőknek és sörházaknak nagy öröme a szolgálat fölfedezését hirdeti világgá az „Allgemeine Zeitschrift für Bierbrauerei”. Ez az újság ugyanis a következőket írja: „Mig azelőtt a sör kólera idején károsnak s a nyavalyát elősegítőnek tekintették, most már tudják, hogy a legnagyobb veszedelem a víz ivásában, különösen a kútív ivásában, azután meg olyan ételek evésében rejlik, melyek levegőn állottak s talán por lepté be őket. Különösen áll ez a gyümölcsösről. Ellenben a sör kólera idején nemesak nem káros, hanem inkább egészsé-

ges. Fertőzés nem történhetik általa, mert a víz megfő benne s a bacillus eldöglik a sörben; sőt mi több, a sör megakadályozza azoknak a bacillusoknak a kifejlődését is, melyek már az emésztő-szervekbe jutottak. Említésre méltó, hogy 1873-ban, mikor a kólera Bécsben és környékén jókora pusztítást tett, egyetlen serfőzőházban sem fordult elő ez a betegség. Ezek szerint a sör igen becses kólera-ellenes szer. Ezt mondja a német serfőzők újsága, ellenére a magyar homeopatháknak, a kik pedig nem dolgoznak dekotumokban s így kenyér-irigységgel sem vadhathatni őket. Különbönek nekünk ugyanis hiába prédikálják a sör dícséretét. A magyar glóbus, ösmert elauvinizmusával, híven megmarad a régi mondas mellett s azt legfeljebb így variálja: „Jobb a bor, jobb a bor, jobb mindig a sörnél. — A magyar menyecske a német mamzellnél.”

Kereskedők nem árulhatnak kész czipőket. Hoffmann Jakab szentesi kereskedő, az ipartörvény intézkedéseinek ellenére férfi-, nő- és gyermek-czipőket árult, miért is Szentes város hatósága mint elsőfokú iparhatóság 150 frt bírságra ítélte. Főlebbezés után az alispán mint másodikfokú hatóság a 150 frton kívül még az elárusított czipőkből befolyó haszon 10%-ának fizetésére ítélte Hoffmann, mely utóbbi ítéletet megerősítette a földmivel és kereskedelemügyi minisztérium is, mint harmadfokú hatóság. Ugy látszik, ezen példa buzdította az iglói iparosokat is hasonló tettekre a kereskedők ellen és — a mint értesülünk — az iglói kereskedőknek is megtiltatott a kész czipők árulása. Hát minálunk?

Tüzeset. F. hó 11-én délután Fekete Adolf berezáljai lakosnak csüre kigyuladt s terményekkel, eszlő és rostáló géppel együtt elégett. Az épület biztosítva volt, de a kár jóval felülhaladja a biztosítási összeget. A tűz keletkezésének oka ismeretlen.

Csendháborítók. Somosujfalu községében f. hó 10-én az éjjeli órákban valami 12 suhancz iszonyú zajt verve járt a faluban fel s alá, miközben az egyes házak tetőzetét, sőt ablakait is kövekkel dobálta azon egyszerű oknál fogva, mert széles jó kedvük volt. Mulatságukat két esendőr érkezése zavarta meg, kik a fiézok jó kedvét nagyon is alább szállították.

Uj szivarspeczialitások. A pénzügyminisztérium 3 új fajta szivarspeczialitást hozott forgalomba. Nevük: Comere, Duce of Durham és Cross Cut, az elsőnek ára 50 kr, a másodikiké 45 és a harmadiké 20 kr.

Felölös szerkesztő és kiadó: Hedry Bertalan.

HIVATALOS ROVAT.

Sárosmegyei kir. tanfelügyelőség.

4174. sz.

Hirdetmény.

A nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi m. kir. minisztérium, az 1886. évi október hó 7-én 35791. számú rendeletével a **kapronczal állami elemi népiskola** kiépítését 8134 frt 2 kr. összeg erejéig engedélyezte.

A fentemlített munkálatok foganatosításának biztosítása céljából az 1886. évi november hó 13. napjának délelőtti 10 órájára a sárosmegyei kir. tanfelügyelőség hivatalos helyiségében tartandó írásbeli és zárt ajánlati vevesenyárgyalás hirdettetik.

A versenyezni óhajtok felhívjuk, hogy a fentebbi munkálatok végrehajtásának elvállalására vonatkozó, az engedélyezett költség után számitandó s a részletes feltételekben előirt 5%-nyi bántapénzzel ellátott zárt ajánlatokat a kitűzött nap d. e. 10 órájáig a nevezett hivatalhoz anyal inkább igyekezzenek beadni, mivel a későbbben érkezettek figyelembe nem fognak vétetni, ugy szintén csak is oly ajánlatok lesznek figyelembe vehetők, melyek szabályos formában, az eperjesi kir. államépítészeti hivatalnál letett minta szerint lesznek elkészítve.

A szoban forgó munkálatra vonatkozó n. úszaki művelet és részletes feltételek a m. kir. államépítészeti hivatalnál a rendes hivatalos órákban naponként megtekinthetők.

Eperjesen, 1886. évi október hó 20-án.

Dr. Tergina Gyula
kir. tanfelügyelő.

NEM HIVATALOS ROVAT.

96. közgy.

1-2

Árverési hirdetés.

A bártfai fürdőben a város tulajdonát képező felső, valamint az alsó vendéglő bormérési- az utóbbi sörmérési joggal

is, ugyszintén a felső- valamint az alsó-korcsmá

bor- és pálinkamérési joggal,

az izraelita ritualis vendéglő tartása kóser bormérési joggal, és a fürdői mészárszék a jövő 1887. évi január hó 1-től kezdve három évi időre bére adatnak.

A 10% bántapénzzel ellátott zárt ajánlatokkal is összekötött nyilvános árverés 1886. évi novemberhó 18-án esetleg a második árverés december 9-én déli 10 órakor Bártfán a városház tanácstermében fog megtartatni.

A bérleti feltételek a városházán az irodában megtekinthetők. Bártfán, 1886. 21-én tartott városi közgyűlésből.

JASCHIK FERENCZ
jegyző.

Gyöngített vagy elvesztett

férfierő

Tehetlenség.

Biztos segély! A cs. kir. szabadalmazott Kárbon-Genitalien-zuhany által mindenki meggyógyul minden ntőbaj nélkül, biztosan és mindenkorra, gyakran már két nap alatt, néha gyógyíthatatlannak tartott bármily régi tehetséget, kellemesen és észrevétlenül. Híres orvosok szaklapok és ezer meg ezer meggyógyultak ajánlják minden betegnek a Kárbon zuhany azonnali megszerzését. Teljesen használati utasítással és orvosi véleménynyel együtt 5 frt 80 kr. Titkos széküldés postán. Küldő és tartalom fel nem ismerhető. **Dr. Altman Károly,** rendelő intézet **Bécs, VII. Mariahilfstrasse Nr. 80.** 52 — 1

5 szobából

és a szükséges háztartási mellékhelyiségekből álló

első emeleti lakás

1886. évi november hó 1-től

4-3

kiadandó

a 12-ik szám alatti Benczur-féle házban.

